

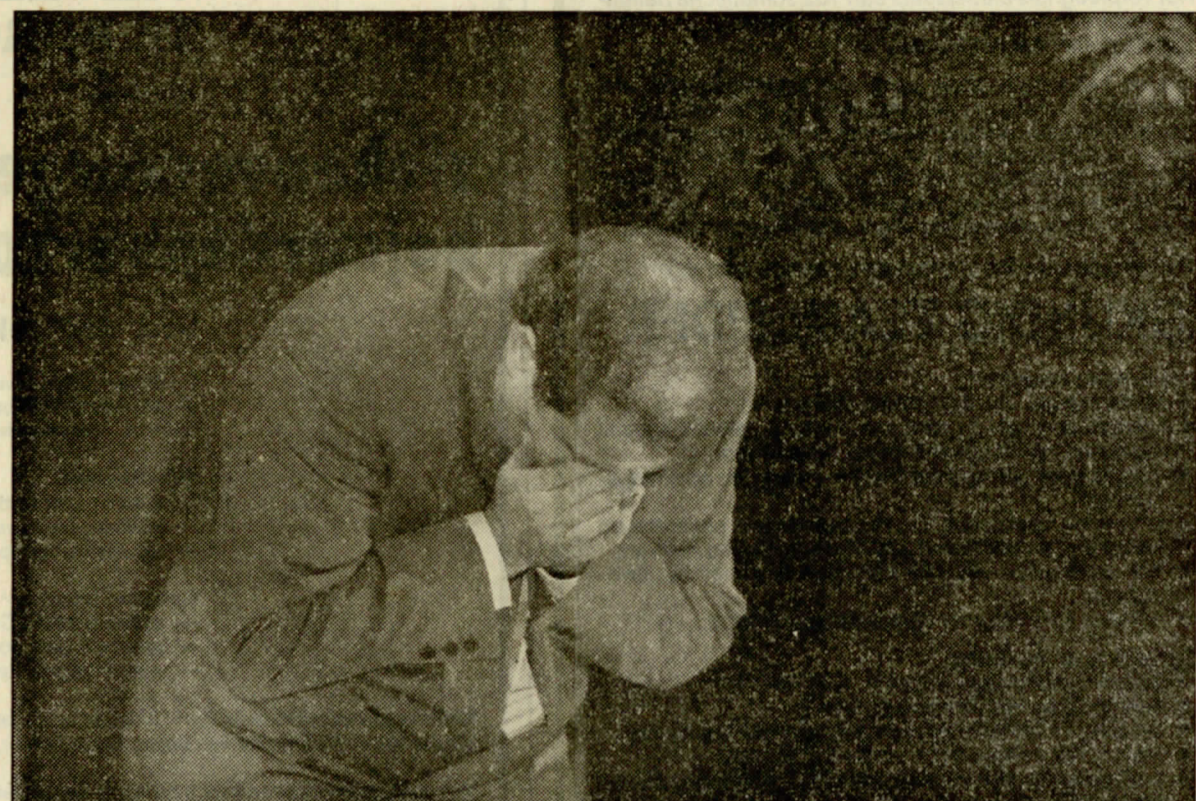
'Aans as Aans', nieuwe cd van Johan Raspe

De bediening gaat rond met parelend glaswerk. Vooral glaasjes, veel glaasjes met inhoud. Keurige obers en keurige juffrouwen in keurige rode vestjes komen beleefd en niet opdringerig langs de tafels om de behoeften van het publiek vloeibaar in te vullen. Heldere jenevers, bessen, Hollandse cognac en Berenburg. De feestzaal in een klassieke opstelling. Je bent nog maar net Groningen uit, of Sappemeer dient zich aan als een totaal andere wereld. De wereld van het historische Hotel Struvé, een monument in de horeca. Het emaille bord aan de buitenmuur is aangetast door de tand des tijds, een beetje gebladderd, verweerd. Maar de letters vermelden omwonden waar het om draait: 'VOLLEDIGE VERGUNNING'. Daar kan geen misverstand over rijzen. Het sociëteitsgevoel heerst nog, anno 1993.

In Hotel Struvé heeft menigeen de eerste, aarzelende danspassen gezet. Gymnastiekclubs hielden er hun jaarlijkse uitvoering. En dat doen ze ongetwijfeld nog steeds, honderd jaar later. De zaal zit vol, mudvol. Een der ingezetenen, de zanger Johan Raspe (46), valt de eer te beurt zijn nieuwe cd *Aans as Aans* te presenteren en Studio Spitsbergen in Zuidbroek heeft besloten dat het een festijn mag worden. De entree is gratis en dan laat een Groninger zich geen twee keer noden. Vór voor het officiële aanvangsuur zijn alle stoelen bezet. De artiesten bevinden zich in een soort vooronder als Okkie Smit van Radio Noord als presentator zijn opwachting maakt en het toneel betreedt. Hij zorgt er voor net buiten de spot te blijven. Daarin is hij niet de enige. Zijn grote act, uitgedost als ijscoman, komt later, veel later. Want het sprookje van de nuchtere Groninger, de mens van weinig woorden, gaat niet op. Zelden is er zoveel gepraat als op deze winterse maandagavond in Sappemeer waar iedereen iedereen huldigt en bedankt tijdens een geslaagde greep naar de microfoon.

Makkelijk zat

Maar er wordt ook gezongen. Wia Buze (*Makkelijk zat*), maar dat heeft niets met het gebruik van consumpties te maken), Sytse Scheeringa (*Cadillac*) en Chris Riedenberg (*Kom hier*) leveren het voorprogramma met een kort optreden, voordat de auteur Kees Visscher – tegenwoordig meestal aangekondigd als 'de vader van

© Dennis F. Beek

Johan Raspe, een nuchtere Groninger, overweldigd door emoties.

Historische avond met erg veel praatwerk

Bert' – zijn kostelijke verhalen komt voorlezen. Dat doet het wel, tussen de palmen en de droogstukken. Zijn eerste liefde beleefde hij in Sappemeer en hij vertelt het dermate geloofwaardig dat geen mens er aan twijfelt. Hij illustreert zijn betoog met de stelling dat "Sappemeer de mooiste kermis en de mooiste wichter" voortbracht. Niemand

Presentator Okkie Smit in de rol van Ko. Burgemeester Van der Linde neemt op een hete avond een ijsco in ontvangst.

spreekt hem tegen. Kees Visscher presenteert zijn cursieve teksten schitterend en met mooi geconstrueerde ironie. Als hij het podium onder wild applaus heeft verlaten, is het grote moment aangebroken.

Daartoe nodigt Okkie Smit de grijze mevrouw Jacobs uit Amsterdam uit naar voren te treden uit haar anonimiteit, alsmede burgemeester J. L. D. van der Linde van Hoogezand-Sappemeer. Mevrouw Jacobs vraagt zich af "waarom ik hier sta." Het blijkt dat zij de invitatie te danken heeft aan de omstandigheid dat ze een achter-achternicht is van Aletta Jacobs, voorvechtster van het vrouwenkiesrecht en feministe avant la lettre. En aan deze figuur is een van de teksten van de nieuwe cd van Johan Raspe opgedragen. De verbanden worden steeds helderder. De Aletta Jacobs Scholengemeenschap bestaat deze herfst jaar 125 jaar en binnen de feestelijkheden is aandacht via zo'n cd nooit weg, natuurlijk.

Oud-tante

"De broer van Aletta Jacobs was mijn grootvader. Zij was dus mijn oud-tante. Ik ben toevallig een nazaatje, maar ik vind het wel heel leuk om te komen", legt mevrouw Jacobs uit, voordat ze van de burgemeester het eerste exemplaar van de verse cd *Aans as Aans* in ontvangst neemt. Ook Marc Jacobs (pseudoniem voor Rob van Dam) komt te pas aan de ceremonie. Geen familie, naar alle waarschijnlijkheid, of het zou op aanzienlijke afstand

Johan Raspe temidden van zijn Askay Brothers-collega Riëks Folgerts (links) en arrangeur/componist Coos Grevelink.

moeten zijn van moederskant. Toen hij bij Radio Noord werkte, genoot hij in de regio een grote populariteit, maar hij is vertrokken en thans iets hoogs bij Radio RTL 4. "Groningen is me niet vergeten," zegt hij eenvoudig en dankbaar. En dan, dan mag Johan Raspe eindelijk zingen van Aletta, van het winkeltje van Stuu, van Kerozie en van Ko d'ijscoman. In 1989 bracht hij voor 't laatst een cd uit. Zijn grote bekendheid bouwde hij op samen met Riëks Folgerts als de Askay Brothers. Hij is blij en emotioneel en wil dit tonen. Dus moten tekstdichters als Sim Noordhof, Henk Puister en Greetje Marquering bloemen meenemen, en ook zijn componist-arrangeur Coos Grevelink deelt in de hulde. Wie niet? Zelfs Engbert Gruben (Radio Noord) moet het trapje naar het toneel beklimmen. Hij begrijpt niet waar hij het aan verdiend heeft, maar Johan Raspe houdt er een heerlijk gevoel aan over. Hij heeft niemand vergeten. Ook Ede Staal niet, van wie hij enkele nummers heeft opgenomen. Maar die is niet meer bij ons. Helaas.